

BUITEN

19^e JAARGANG N°. 7.

ZATERDAG 14 FEBRUARI 1925.

DE ZOOGENAAMDE ROTSTEMPELS IN HET AMERIKAANSCH E ROTS GEBERGTE.

Redacteur: Mr. A. LOOSJES.

INHOUD:

DE ZOOGENAAMDE ROTSTEMPELS IN HET AMERIKAANSCH ROOTS-GEBERGTE, ILLUSTRATIE	BLZ. 73
DE ANGST, DIE DOODT (7), DOOR A. M. CHISHOLM	„ 74
DE KONINKLIJKE NEDERLANDSCHE JACHTVEREENIGING EN HET JACHTRIJDEN ACHTER DE HONDEN, DOOR W. A. M. WESTEROUEN VAN MEETEREN (SLOT), GEÏLLUSTREERD	BLZ. 76—79
DE OOM UIT AMERIKA, NAAR HET FRANSCH VAN EMILE SOUVESTRE	BLZ. 77
LAURIER-MYRTEN, DOOR A. J. VAN LAREN, GEÏLL.	„ 80
HET HUIS OUD-WULVEN, DOOR FREDERIK VAN HUNSOW, GEÏLLUSTREERD	„ 81
FLORIDA, DOOR F. S. BOSMAN, GEÏLLUSTREERD BLZ.	82—83
ALS DE VRIJHEID WENKT (7), DOOR H. E. KUYLMAN BLZ.	83
WINTERGEZICHT BIJ OUD-AMELISWEERD AAN DEN KROMMEN RIJN, ILLUSTRATIE	„ 84

Afzonderlijke nummers: Prijs 40 cts.

DE ANGST, DIE DOODT

7) door A. M. CHISHOLM.

HAAR onverwachte kennis van dergelijke dingen verraste Jerry. De woorden klonken hem als muziek in de ooren. „De *Choctaw*!” riep hij uit, want hij kende de oude race-boot bij reputatie. „Zoo, daardoor heeft ze ook die hieling. Zouden wij haar niet den een of anderen dag voor de grap in haar oude kleeding kunnen steken? U gebruikt de bezaan alleen op het voorschip geplaatst, nietwaar? Ja, dat dacht ik wel. Dat motorspelletje is heel goed om vooruit te komen, maar ik zou toch dolgraag weer eens het richten van het loefroer voelen. Hoeveel zeilen kan zij bijzetten?” Hij vertelde het hem, lachend om zijn plotselinge geestdrift, maar toch zelf erdoor aangestoken. „Ik wil wel,” sprak zij. „Maar — gelooft u dat wij haar kunnen besturen — alleen maar wij tweeën? Met volle zeilen had zij nooit minder dan een bemanning van vier en soms konden zij haar bij een stevigen bries nog moeilijk houden.” „Wij zullen haar niet in een storm probeeren. Ik ben vrij zwaar en tegen het weer gehard. U kan zoo goed als iedereen een rondhout hanteeren. Zeer zeker kunnen wij haar besturen!”

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Van het oogenblik af dat hij de *Choctaw* had ontdekt, verwaarloosde Jerry zijn werk. De oude zeil-microbe, die jarenlang latent was geweest, bewoog zich plotseling en nam steeds toe. Moira en hij begonnen de oude *Choctaw* op te tuigen, even begeerig als kinderen, die een nieuw stuk speelgoed wilden probeeren. De oude *race*-zeilen, twee reusachtige vleermuisvleugels, vonden zij op een leegen zolder boven de stallen; maar op geheimzinnige wijze waren de vallen, schooten, en blokken verdwenen en de zeilen zelf waren door de muizen stuk geknaagd. „Ik heb geen flauw idee wat er met het tuig is gebeurd,” sprak zij. „Het is er allemaal geweest. Iemand moet het hebben weggenomen. Misschien was het Ken. Ik zal het hem vragen. En zie eens wat die ellendige muizen hebben gedaan!” Maar Kenneth Arran wist niets van het verdwenen tuig. Het was gewoonweg verdwenen. Jerry ging naar de stad, maar moest zich tevreden stellen met plumpe houten en ijzeren blokken, in plaats van slanke,

vernikkelde fittings; en zwaar touw in plaats van het lichte, sterke touwwerk van het oude *race*-tuig. „Zoo lang het maar door de blokken wil reven, hebben wij alles wat wij nodig hebben,” zei hij en begon de touwen aan te sjoeren, terwijl Moira lappen in de zeilen zette en inwendig de heele muizenfamilie verwenschte. Het weer werd intusschen steeds slechter, maar op den ouden zolder waar de twee kameraden werkten aan hun speelgoed, was het altijd gezellig. Een oude kachel verdreef alle vochtigheid. Een oude timmerbank en ouderwetsche gereedschappen stonden er, en hier maakte Jerry een nieuwe gaffel en paren klauwen en toen hij een stuk uitgeloozd ahornhout vond, begon hij een pagaaier te maken. Het ernstige gezicht van Kenneth Arran verscheen bij de deur. „Mr. Beaumont is zoeven gekomen, zus.” „Mr. Beaumont!” Zij keek mistroostig naar haar kleeding. „Ik zie er afschuwelijk uit. Heb je hem verteld waar ik was?” „Ik zei dat ik geloofde, dat je met hoofdpijn was gaan liggen,” antwoordde hij ernstig. Hij kreeg een kleur en wierp een snellen blik op Jerry. „Dat hadt je niet moeten zeggen. Je wist dat het niet waar was.” „O ja, dat wist ik,” zei Ken en maakte geen enkel excuus. „Nu, ik zal naar beneden moeten gaan,” zei Moira. „Ga mee, Mr. Ronan.” „Als het u hetzelfde is, blijf ik liever hier,” zei Jerry, een stuk schuurpapier opnemend. „Ik wil dit werkje afmaken.” „Och, gaat u maar mee!” „Liever niet. Beaumont verlangt mij niet te zien.” „Doet u niet zoo gek.” „Ik doe niet gek. Laat mij liever hier blijven.” „Zeer goed,” sprak zij ietwat stijf. „U komt zeker later binnen?” „Als ik klaar ben, tippel ik liever naar huis. Ik zie er niet heel presentabel uit.” „Zooals u wil,” antwoordde zij. „Goeden middag.” De jonge Arran ging bij het raam staan en keek naar de sombere omgeving. Jerry stopte zijn pijp en stak ze op. Hij had in den laatsten tijd Beaumont verscheidene keeren te Arrandale ontmoet en deze was telkens minder vriendschappelijk tegen hem geworden. Jerry had dit zeer spoedig opgemerkt. „U houdt niet van Beaumont,” zei de jonge Arran, zich plotseling van het raam afkeerend. „Zoo?” zei Jerry. „Ik geloof niet dat ik hiervan ooit iets tot je heb gezegd.” „Dat behoeft u ook niet,” antwoordde de knaap. „Ik heb zelf oogen in mijn hoofd.” Zijn diagnose was zeer juist. Jerry hield niet van den man, ofschoon hij zich zelf nog nooit had afgevraagd waarom dit was. Zijn afkeer was instinctmatig. „Dan behoeven wij er verder ook niet over te praten,” zei hij vriendelijk. De jonge Arran bleef eenige oogenblikken nadenken. „Liever wel. Hij is verliefd op Moira. Dat bevalt mij niet.” „Zie eens hier, Ken,” zei Jerry. „Ik wil hierover liever niet spreken. Het is mijn zaak niet en het zou volstrekt niet te pas komen, als ik het deed.” „Och, onzin!” zei Arran. „Ik ken die praatjes even goed als u. Doet geen gentleman. Zeker. Maar ik weet niet of het niet uw zaak is. U mag haar zelf heel goed lijden.” „Wa-a-at!” riep Jerry uit. „Maar kind, je bent gek!” „Volstrekt niet,” antwoordde de knaap kalm. „Ik zie een beetje verder in de toekomst dan u, dat is alles!” „Dat schijnt zoo!” gaf Jerry spottend toe. „Kijk,” zei Ken, „die Beaumont heeft geld en een gladde tong, en zij is zoo beu van haar leven hier, dat zij met hem zou kunnen trouwen. Ik weet het niet. Meisjes zijn zoo vreemd. Maar ik had liever dat zij met u trouwde.” „Dat is heel vriendelijk van je,” merkte Jerry op, „maar het denkbeeld is mij geheel nieuw en ik geloof dat het voor haar ook zoo zal zijn. Bovendien wil ik dit niet met je bespreken, of met wie dan ook, omdat het niet behoorlijk zou zijn.” „U zult het binnen kort beter begrijpen,” antwoordde de jonge Arran met groote beslistheid. „Dan zal ik u helpen, als ge dit verlangt.” „All right, Cupido,” antwoordde Jerry. „Als ik je hulp nodig heb, zal ik het je doen weten. Tot dien tijd zullen wij er niet over spreken.” Den volgenden dag ontving Jerry een brief van Mallet, die het eindelijk zoo had geregeld, dat hij weg kon, en hij bracht Trench mee. Dit was goed nieuws voor Jerry. Hij verwachtte een gezellige vakantie met Mallet. Hij dacht erover zijn kamers tijdelijk te verlaten, gedurende het verblijf van zijn vrienden, zoodat hij daar meer van kon genieten, en hij sprak hierover met Boyle. „Breng ze beiden mee hier als zij met de woning tevreden zijn,” sprak deze. „Je hebt een boot en het vischwater is hier even goed als ergens anders.” „Ik wil het u niet lastig maken.” „Nu, en ik wil niet alleen blijven,” bekende Boyle na eenige weifeling. „Ik begin gaandeweg een echt oud wijf te worden. Dat mag ik wel eerlijk bekennen.” „Dat zal Mallet wel in orde brengen,” zei Jerry. Boyle antwoordde niet. Een stilte

ontstond. Jerry rookte en las zijn krant. ☼ „Luister!” riep Boyle plotseling uit. Jerry meende het ruischen van den wind en het verre klinken der golven te hooren, maar meer niet. Terwijl hij naar Boyle keek, zag hij het gelaat van den man verbleeken, alsof de angst al het bloed eruit had verjaagd. Zijn heele lichaam trilde, maar zijn mond was vast gesloten en zijn oogen waren hard en waakzaam. Hij was bang en toch niet bang. Het was een paradox. ☼ „Wat hebt u gehoord?” vroeg Jerry. „Een hoest!” fluisterde Boyle. „Iemand heeft gehoest — buiten.” „Dan zal hij wel dadelijk kloppen.” Maar er werd niet geklopt. „Ik zal eens kijken,” zei Jerry opstaande. „Nee, nee!” riep Boyle. „Doe de deur niet open. Je weet niet wat je doet. Doe het niet.” Maar Jerry luisterde niet, schoof den grendel terug en wierp de deur open. ☼ Terwijl hij dit deed, blies Boyle de lamp uit. Achter zich hoorde Jerry een dubbel tik-tik, terwijl de hamers van een geweer werden opgelicht. Hij stapte naar buiten in de duisternis. De plotselinge overgang van het lamplicht verblindde hem. Een oogenblik kon hij niets zien. Hij sloot zijn oogen. Een oogenblik later kon hij weer zien ofschoon de avond duister was. De sterren schenen tusschen de wolkenflarden door en de wind blies krachtig uit het noord-westen. Zijn blikken peilden de schaduwen, maar hij zag niemand, en ook niets ongewoons. De stoep aflopend, struikelde hij over een tuinhark, die op den grond was blijven liggen en daarna liep hij voorzichtig om het huis heen, de stoep weer op en trad door de deur weer binnen. ☼ „Blijf waar je bent!” riep Boyle's stem. „Ik ken je!” „Dat hoop ik tenminste,” zei Jerry, staan blijvend. „Wat is dat voor onzin! Als je een geweer in handen hebt, leg het dan neer. Steek de lamp op. Er is niemand buiten.” „O, ben jij het!” riep Boyle uit. „Ik hoorde —” „Je hebt mij hooren struikelen over een hark, die je hebt laten liggen!” zei Jerry scherp. „Ik heb bijna mijn hals gebroken.” ☼ Hij stak zelf de lamp op en zag Boyle staan met een geweer in zijn hand. „Zeg eens Boyle,” zei hij, „dat wordt te gek. Je bent te veel verzet op dat geweer. Wie dacht je wel dat ik was?” „Ik weet het niet,” antwoordde Boyle. ☼ Jerry keek hem doordringend aan. „Zeg, toen je mij hebt hooren vallen en vloeken — want ik heb gevloekt — heb je toen gedacht dat iemand getracht had mij te vermoorden?” „Ik weet niet wat ik dacht,” antwoordde Boyle. „Ik was zenuwachtig. Je weet hoe nerveus ik ben. Ik volgde een plotselinge opwelling.” „Als ik de opwelling volgde, die ik nu heb,” zei Jerry, „dan maakte ik onmiddellijk dat ik hier vandaan kwam en liet het je alleen uitvechten met je zenuwen of je bezoekers — als je die hebt. Als ik geen medelijden met je had, zou ik het doen. Neem nu een stevigen borrel en ga naar bed.” ☼ Boyle gehoorzaamde en mompelde een verontschuldiging. Dien nacht sloot Jerry voor den eersten keer zijn deur.

NEGENDE HOOFDSTUK.

☼ Met een matige middagbries voer de opnieuw opgetuigde *Choctaw* met Moira Arran aan het stuur en Jerry aan de fok uit de kleine baai naar het groote water. Buiten gekomen krenge zij sierlijk volgens den toenemenden druk van den wind en de golfjes begonnen te tikken en te slaan tegen haar windzijde terwijl zij er doorheen sneed. ☼ Jerry sloeg een onderzoekenden blik naar boven. „Diepgang in orde,” merkte hij op. Een krachtiger windstoot trof hen en de *Choctaw* gehoorzaamde terwijl haar snelheid toenam. Jerry trok het zware, stalen centerboard half omhoog. „Kijk!” riep Moira. „Hier is Half Moon eiland — Brennan's eiland.” ☼ Zij bereikten een groote baai, zelf bijna een zee-arm. Zij scheen diep in de kustlijn te snijden, een opeenvolging van open water, kanalen en moerassen. In het open water, een halve mijl van elk strand, lag een eiland, ongeveer een vierkante mijl in doorsnee. De vorm leek op een halve maan met de holle zijde naar het groote water en den bollen kant naar het land en de kleine baai. Aan den kant naar de groote baai was de kust ruw en rotsachtig, maar aan de binnenzijde helde het land langzaam naar den waterkant. Van het eene eind van de horens der halve maan tot het andere lag een lange, lage zandbank met eenig laag kreupelhout. Tusschen de zandbank en den hollen kant van het eiland was helder, diep water, dat een natuurlijke, kleine haven vormde. ☼ Deze dingen zag Jerry toen zij door het binnenkanaal tusschen het eiland en het vasteland voeren. In de kleine haven was een steiger op ruwe palen. Ernaast lag een centerboard-praam met een enkelen mast. ☼ Een kleine sloep was op het strand getrokken

en op rekken hingen eenige vischnetten te drogen. Verder naar achteren was een houten gebouw, ongeschilderd en verweerd. Er was geen spoor der bewoners te zien en evenmin van de slanke, kleine kruiser *Banshee*. ☼ „Allemaal van huis, denk ik,” zei Jerry. „Ik geloof niet dat zij ooit allemaal tegelijk van huis gaan,” zei Moira. „Ja, hier zit de oude Mr. Brennan bij de deur. Hij heeft een kijker op ons gericht. Hij herkent de *Choctaw* niet in dit tuig. Wil u dat zeil een weinig laten schieten?” ☼ Jerry sloeg een blik op de zon en den heelen horizon. „Schijnt dat er nu niet zooveel kracht meer in den wind zit. Wij moeten liever omkeeren. Het is nog een heel eind terug.” „O, ik denk wel dat de wind het zal houden. Ik geloof eerder dat hij zal toenemen en dat is zooveel te beter. Wij kunnen nog een mijl of twee verder gaan en ruim op tijd thuis zijn.” „Zooals u wil,” gaf hij toe. Want hoewel het tegen zijn beter weten in was, meende hij dat zij misschien beter op de hoogte was dan hij van de plaatselijke weersgesteldheid. ☼ Maar de omstandigheden bewezen dat zijn oorsponkelijke weervoorspelling juist was geweest. Langs de baai kwam een groote windstilte, nadat zij eindelijk gekeerd waren en op weg naar huis. Achter den wind werd het water zoo glad alsof het gepolijst was. De *Choctaw* gleed als een spook voort en lag ten slotte geheel stil. De zeilen hingen slap neer als de vleugels van een dooden vogel. „Ziezoo,” zei Moira, „nu heb ik wat moois uitgehaald. Het is nu al over den tijd voor het avondeten. Hoelang denkt u dat deze windstilte zal duren, ware profeet?” Jerry schudde zijn hoofd. „Weet het niet, kap'tein.” ☼ De windstilte hield aan, terwijl de zon onderging en het rood in het westen verbleekte en daarna besprenkelden de sterren het water met haar glans. Gaandeweg bemerkten zij dat de sterren in het noorden en het westen waren verdwenen. Boven hun hoofd schenen zij nog, maar vaag, als door een steeds dikker wordenden sluier. De lucht was drukkend, levenloos. ☼ „Ziet eruit naar storm,” merkte Jerry op. „Ik hoop het. Alles beter dan die windstilte.” Maar Jerry was onrustig, bijna zenuwachtig. Als hij alleen was geweest of als zijn makker een man was, zou hij zich weinig hiervan hebben aangetrokken, maar nu hij verantwoordelijk was voor een meisje, was het wat anders. Uit het noord-westen steeg een groote wolk op — rustig, zonder eenige waarschuwing — en veegde de sterren boven hun hoofd weg. ☼ De duisternis nam toe. Er was geen twijfel of er zou slecht weer komen en de vraag was nu hoe zij zich het best daartegen konden wapenen. Hierin verschilden zij van meening. Jerry was vóór top en takel zonder zeilen en Moira voor een enkel rif. „Als wij zonder zeilen varen,” sprak zij, „zullen wij mijlen en mijlen ver de baai afgejaagd worden en misschien vol water loopen. Onder zeil kan zij misschien in het eerst een leelijken stoot krijgen, maar onderweg kunnen wij haar besturen.” „Er zit wel iets in,” gaf hij toe, „maar één rif is dan niet genoeg. Alle zeilen moeten gereefd worden.” „Nu, als u er zoo over denkt, laten wij dan beginnen.” ☼ Binnen vijf minuten hadden zij alle zeilen zoo klein mogelijk gemaakt, maar er was nog genoeg over gebleven om Jerry ongerust te maken. Doch zij konden nu niet anders doen dan afwachten. Zoo zaten zij dus in het duister en maakten nu en dan met zachte stem een opmerking. Zij waren beiden in hevige spanning door het wachten. „Zenuwachtig?” vroeg Jerry. „Niet bijzonder. Ik wou alleen maar, dat hetgeen komen moet, dadelijk gebeurde.” ☼ Terwijl zij sprak, bereikte een verwijderd sissend geluid hun oor, alsof ergens in de verre duisternis het ontwaakte water naar den hemel fluisterde. Het geluid nam in omvang toe, kreeg een dieperen, sterkeren klank, zwol aan bij nadering. Een bliksemstraal scheurde het zwarte gordijn van den hemel van den zenith tot horizon als het flikkeren van een vlamvend zwaard en deed de oppervlakte van de baai zien, die op eenige honderd meter afstand gistte en kookte. Over het tusschenliggende inktzwarte water schoot een lange lijn van wit op hen toe met den zwaai van een reusachtige zeis. „Een onverwachte windhoos!” riep Jerry uit. „Hier komt zij. Houd vast en schuif haar neus omhoog zoodra wij in beweging komen.” ☼ Terwijl hij sprak, trof de rukwind hen. De lucht was dik van jagend schuim. De schok trof hen als de schok van een cavalerie-bataljon, hen meeslepend, vertrappend onder den voet. De *Choctaw* ging geheel op zijde liggen. Haar masten lagen bijna horizontaal, haar zeilen raakten het water. Het was een kritiek oogenblik, want als het water eenmaal over het voorluik stroomde, zou de romp onherstelbaar vol loopen en zinken in de woeste golven. (Wordt vervolgd).

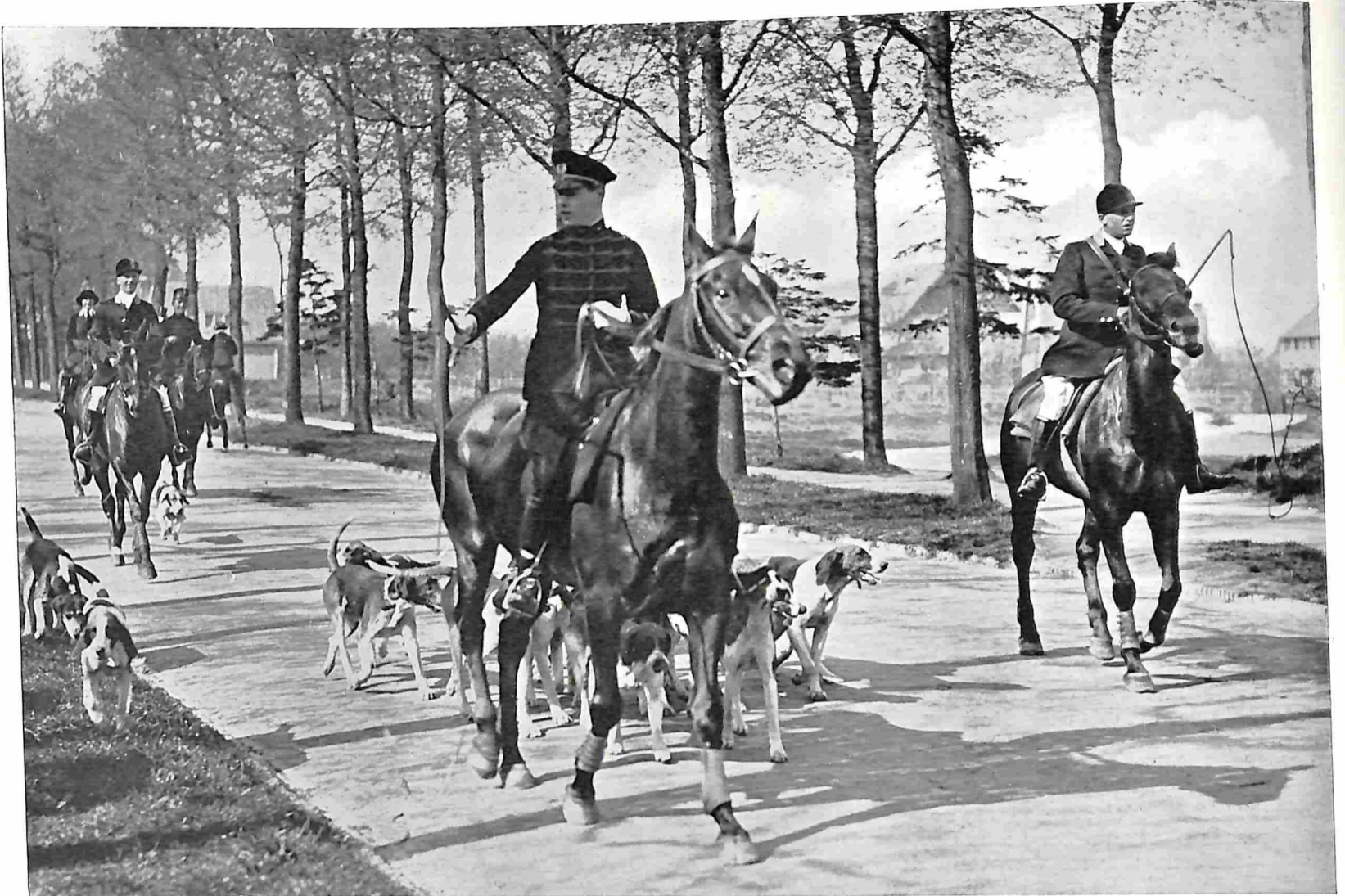

Foto Technisch foto-bureau W. van de Poll.

DE KONINKLIJKE NEDERLANDSCHE JACHTVEREENIGING.

NAAR DE MEET. ACHTER DE MEUTE RIJDT DE VORIGE JAGERMEESTER JHR. S. M. S. A. A. DE MAREES VAN SWINDEREN.

DE KONINKL. NEDERLANDSCHE JACHTVEREENIGING EN HET JACHTRIJDEN ACHTER DE HONDEN. (Slot).

LAAT mij u thans iets mededeelen over het verloop van de jacht; hoewel geen echte vos gejaagd wordt, houdt men toch de oude gebruiken van de vosseljacht in eere. Zooveel mogelijk tracht men deze jacht na te bootsen, waardoor de charme van het jagen behouden blijft en toch de ruiters de voordeelen van de onbloedige slipjacht genieten. Indertijd gaf het veel moeite de animo voor de jacht in de honden te behouden, en ook in de jaren van de Kon. Veluwsche Jachtvereniging was dit een bron van voortdurende zorg voor de jagermeesters. Thans heeft ook in dit opzicht de praktijk veel geleerd en de meute, die soms in een jaar tijds geen vos ziet, jaagt nog met hetzelfde vuur. ☼ Van het grootste belang voor het verloop van de jacht is dus de slip; van de oprichting der Vereeniging af wordt dit werk verricht door denzelfden persoon, Fluit geheeten, die daarin langzamerhand eene groote vaardigheid heeft verkregen. Fluit rijdt of loopt in den morgen van de jacht het parcours af en trekt door het terrein de „slip”, nml. een bos stroo uit het vossenhok. Dit sliptrekken is niet zoo eenvoudig als men gewoonlijk denkt, want met meerdere factoren moet rekening gehouden worden. Vooreerst moet hij letten op den wind, die het reukspoor dikwijls opneemt en zijwaarts verplaatst, vervolgens met den bodem, want gras en mos houden veel beter dan zandgrond. Trots alle voorzorgen blijft het spoor een voortdurend raadsel, hetgeen dan ook een Engelschen huntsman de verzuchting deed slaken „queerest thing in the world — except a woman!” Door tot heden niet verklaarbare omstandigheden is den eenen dag het spoor veel beter dan den anderen. ☼ De vos houdt zich schuil in kleinere boschperceelen, de „coverts” genaamd, en het eerste werk van de meute is, hem daaruit te verdrijven en naar de vlakke te jagen, waar de feitelijke achtervolging begint. In Engeland duurt het dikwijls uren, vóór een vos gevonden wordt en als een voordeel van slipjachten mag genoemd worden, dat dit vervelende wachten te vermijden is.

Wel wordt — om de jacht naar den levenden vos na te bootsen — het begin van het spoor steeds gelegd in een covert, maar waar den master bekend is hoe het spoor loopt, hebben de honden het meestal spoedig gevonden. ☼ Laat mij u eerst even mededeelen hoe de verdeling der werkzaamheden van het jachtpersoneel is. In Engeland heeft de „Master of the hounds” de algemeene leiding en staan de honden onder rechtstreeksch commando van den „Huntsman”, een gesalarieerd persoon. Deze wordt bijgestaan door één of twee whipper-in’s. Bij kleinere meutes vervult de master tevens de functie van huntsman, hij „jaagt de honden zelf.” Ook in Nederland wordt door den Master zelf gejaagd; als zijne helpers treden een of twee officieren op, die daartoe speciaal opgeleid zijn, en de kennelman Champion. Waar dus de Jagermeester zijn volle aandacht aan de honden moet geven, treedt een der bestuursleden op als „fieldmaster” en neemt de leiding van de volgende ruiters over. ☼ De jacht begint dus met het doorzoeken van een covert; de honden verspreiden zich en snuffelen door het bosch. Het regelmatig verloop van de jacht hangt veel af van den hond, die het eerst op spoor komt. Doet hij zijn plicht goed, dan waarschuwt hij door „luid” te geven en in de richting van het spoor verder te zoeken. De andere honden verzamelen zich om hem heen en met vereende krachten is weldra het juiste spoor gevonden. De Jagermeester waarschuwt met zijn hoorn de honden, die nog op eigen gelegenheid zoeken en de jacht kan beginnen. Er zijn echter ook honden, die op spoor komen en „op eigen houtje” gaan jagen, zonder de anderen te waarschuwen. Het is in dit geval de taak van het jachtpersoneel, om de honden tijdig te verzamelen. ☼ Eenmaal op het spoor barst de geheele meute uit in een bekende hondenmuziek, die voor de ruiters het teeken is, dat een snelle jacht gaat beginnen. Men behoeft slechts eenmaal deze muziek te hebben gehoord, om te begrijpen, welk een opwindenden invloed dit op de ruiters heeft. De nuchterste ruiter wordt getroffen door de merk-

waardige uitwerking van dezen vreugdevollen, zegevierenden hondenroep, die een uitdaging voor den ruiter in zich heeft, hen te volgen door de terreinen. Nu komt dan ook het moeilijke werk voor den ruiter; want wil hij de jacht volgen, dan moet hij de honden in het oog houden en dat is in snellen gang door dikwijls bedekt terrein lang geen gemakkelijk werk. Meestal wordt voor het eerste gedeelte van de jacht een niet te moeilijk terrein uitgezocht, maar ieder weet, dat zelfs de heide in snellen gang eenige vaardigheid vraagt. Merkwaardig is, dat wanneer men het oog gericht houdt op de honden, de paarden gerust hun weg door de ruwe heide vinden. Gaat de jacht door de weilanden, dan worden meerdere sprongen vereischt; meestal zijn de perceelen afgescheiden door slooten, heggen of hekken. Voor den Jagermeester eischen weidejachten een degelijke voorbereiding, want op vele plaatsen moet hij prikkeldraad wegnemen. Dit is niet te vergelijken met Engeland, waar in de jachtdistricten bijna geen prikkeldraad voorkomt. Meestal wordt een jacht verdeeld in 3 à 4 runs, ieder lang 3 à 5 K.M. naarmate de goefendheid van paarden en honden. Na een run heeft de sliptrekker zijn bos stroo opgenomen, zoodat geen spoor meer ligt. De honden blijven ter plaatse even zoeken en vereenigen zich daarna om den jagermeester. Wanneer bij de echte vossejachten de roode roover prooi van de honden geworden is, snelt onmiddellijk de huntsman toe, opdat de vos niet verscheurd wordt. Eerst worden kop en staart afgesneden en als herinnering aan een der amazones of ruiters aangeboden. Hetgeen van den vos overblijft wordt door den huntsman driemaal over het hoofd gezwaaid en onder het geroep van „who-who-whop” voor de honden geworpen. Bij slijpjachten wordt geen vos gedood en vervalt ook de formaliteit van de aanbieding van de „brush”. Als belooning wordt aan de honden een groot stuk vleesch gegeven dat door den Jagermeester persoonlijk voor de honden wordt geworpen. En na de jacht ziet men de amazones en ruiters in groepjes vereenigd huiswaarts keeren, dikwijls vermoeid, soms met een nat pak of gescheurde jas, maar nog dankbaar genietend van de heerlijke sport, die het jagen achter de honden biedt. W. A. M. WESTEROËN VAN MEETEREN.
Oud-Master K. N. J. V.

DE OOM UIT AMERIKA.

OFSCHOON Dieppe in het begin van de vorige eeuw reeds veel van z'n betekenis verloren had, waren z'n overzeesche verschepingen nog zoo belangrijk als de beperkte handel van onzen tijd nauwelijks kan doen vermoeden. De tijd der fabelachtige fortuinen was nog niet zóó geheel voorbij, of men zag nog van tijd tot tijd sommigen van die onverwachte millionnaires, waarvan het tooneel zooveel misbruik gemaakt heeft, uit verre landen terugkomen, en zonder al te veel naïeveteit kon men nog aan het bestaan van „Ooms uit Amerika” gelooven. Inderdaad wees men in dien tijd in Dieppe meer dan één koopman aan, wiens schepen de haven vulden en dien men een twintig jaren te voren in een eenvoudig matrozenpak had zien weggaan. Die voorbeelden waren een aanmoediging voor de sterken en een eeuwige hoop voor de misdeelden. Zij maakten het onwaarschijnlijke mogelijk en het onmogelijke waarschijnlijk. De ongelukkigen troostten zich met de werkelijkheid, terwijl ze steeds op een wonder hoopten. Dat wonder scheen bijna werkelijkheid te zullen worden voor een arm gezin uit het dorpje Omonville, dat vier uur gaans van Dieppe ligt. De weduwe Mauvairé was in haar leven zwaar be-

Foto Vereenigde foto-bureaux.

DE KONINKLIJKE NEDERLANDSCHE JACHTVEREENIGING.
ZUTPHEN 1920: HOE MEERDERE RUITERS OVER EEN HEK SPRINGEN.

proefd. Haar oudste zoon, de steun van het gezin, was bij een schipbreuk omgekomen, en liet vier kinderen ten laste der oude vrouw. Dat ongeluk had het huwelijk van haar dochter Clémence tegengehouden en misschien wel verbroken, terwijl het tegelijkertijd de plannen van haar zoon Martin in de war stuurde, die z'n op lateren leeftijd begonnen studiën in den steek had moeten laten om weer mee te komen werken op de boerderij. Maar plotseling straalde er een zonnig vooruitzicht te midden der zorgen en neerslachtigheid van het arme gezin! Een brief uit Dieppe kondigde de terugkomst aan van een zwager van de weduwe, die twintig jaar geleden vertrokken was. Oom Bruno kwam terug met eenige rariteiten uit de Nieuwe Wereld, zooals hijzelf zei, en met het plan zich in Dieppe te gaan vestigen. Zijn brief was, sedert den vorigen dag, het voorwerp dat alle aandacht in beslag nam. Ofschoon hij niets nauwkeurig bevatte, herkende Martin, die veel gelezen had, er den stijl in van een man, die te onafhankelijk en van veel te goed humeur was om niet rijk geworden te zijn. De zeeman kwam zeker wel met eenige tonnen daalders terug, die hij niet zou weigeren met z'n familie te deelen. Als de verbeelding eenmaal aan 't werk is, werkt ze vlug. Ieder voegde z'n veronderstellingen bij die van Martin; zelfs Julienne, het petekind, dat door de weduwe opgenomen was en dat ook op de boerderij woonde, minder als dienstbode dan wel als aangenomen bloedverwante, begon te verzinnen, wat de oom uit Amerika haar zou kunnen geven. „Ik zal hem een lakensch jakje vragen en een gouden kruisje,” zei ze, nadat Martin nogmaals den brief hardop voorgelezen had. „Ach!” zei de weduwe zuchtend, „als mijn arme Didier nog leefde, zou hij nu een beschermer gevonden hebben.” „Zijn kinderen zijn er nog, tante,” merkte het jonge meisje op, om niet te spreken van juffrouw Clémence, die een bruidsschat niet zou afslaan. „Waarom?” zei Clémence, terwijl ze treurig het hoofd schudde. „Waarom?” herhaalde Julienne; „wel, om den ouders van mijnheer Marc het zwijgen op te leggen. Al hebben ze hun zoon zich ook laten inschepen om het huwelijk te verhinderen, als oom Bruno het wil, kom! dan zal de verloofde gauw genoeg terug zijn.” „Dan staat het nog te

Foto Vereenigde foto-bureaux.

DE KONINKLIJKE NEDERLANDSCHE JACHTVEREENIGING.
DE JAGERMEESTER EN DE WHIPS TREKKEN MET DE HONDEN NAAR EEN VOLGENDE „COVERT”.

Foto Vereenigde Fotobureaux.

DE KONINKLIJKE NEDERLANDSCHE JACHTVEREENIGING.
DE HONDEN ZIJN HET SPOOR KWIJT, EN VERZAMELEN ZICH OM DEN JAGERMEESTER.

nog eens berouw over zult hebben; dat zeg ik je!" Na dit gezegd te hebben, sneed de matroos een nieuw stuk spek af en begon weert te eten. ☼ Martin, op wien deze woorden indruk gemaakt hadden, kreeg een vermoeden. Oom Bruno zou niet zoo'n beslist toon aanslaan, dacht hij, als hij niets anders bezat dan een aap en een papegaai, zooals hij beweert! Wij zijn de dupe geweest van een list; hij heeft ons op de proef willen stellen en de bedreiging, die hij zich zooeven heeft laten ontvallen, heeft hem verraden; laten we maar gauw onze domheid trachten goed te maken en hem weer tot ons terug voeren! ☼ Hij liep dadelijk naar z'n moeder en z'n zuster om haar z'n ontdekking mee te deelen. Beiden kwamen weer haastig binnen: de gezichten, die stuursch weggegaan waren, kwamen vrolijk glimlachend terug. De weduwe maakte haar excuus, dat het huishouden haar genoodzaakt had haar besten zwager alleen te laten en was verwonderd dat ze de tafel niet beter voorzien zag. „Wat is dat?" riep ze, „waar is de taart? waar zijn de tarwekoeken en de room, die ik voor Bruno bewaard had? Julienne, kind, waar denk je aan? En Clémence, ga jij eens kijken of er in 't kleine buffet geen hazelnoten meer zijn; dat is goed voor de tanden en helpt den wijn te drinken." ☼ Het meisje gehoorzaamde en toen alles op tafel stond, kwam ze met een glimlach tegenover den matroos zitten. Deze keek haar met welgevallen aan. „Mooi! goed zoo!" zei hij, „nu kan ik tenminste zien, dat je familie van me bent; nu herken ik de dochter van mijn broer Georges!" En hij voegde er aan toe, terwijl hij haar onder de kin streek: „Ik ken je trouwens al wel langer dan vandaag, kleine meid; er is iemand, die mij dikwijls over je spreekt." „Wie dan?" vroeg het meisje verwonderd. ☼ Voordat de matroos geantwoord had, liet een hooge, kort klinkende stem den naam Clémence hooren! Deze keek verbaasd om en zag niemand. „Ha, ha, je weet niet, wie je daar roept!" zei de matroos lachend. „Clémence! Clémence!" zei dezelfde stem. „De papegaai!" riep Martin. „De papegaai!" herhaalde het meisje, „en wie heeft hem dan mijn naam geleerd!" „Iemand, die hem niet vergeten heeft," antwoordde Bruno met een knipoogje. „U, oom?" „Nee, meisje, maar een jonge matroos uit Omonville." „Marc!" „Ik geloof wel, dat hij zoo heet!" „Hebt u hem dan gezien, oom?" „Nog al veel, aangezien ik teruggekomen ben op het schip, waarop hij zich ingescheept had." „Is hij terug?" „Met een aandeel in de winst, dat hem in staat zal stellen een huishouden in te richten, zonder dat z'n ouders hem hoeven te helpen." „En heeft hij u gesproken..." „Over jou," zei de zeeman, die de gedachte van z'n nichtje voltooide, „zóó dikwijls, dat Jako den naam onthouden heeft, zooals je ziet." ☼ Clémence bloosde van plezier, en de weduwe kon een gebaar van voldoening niet terughouden. Het huwelijk, dat tusschen haar dochter en Marc voltrokken zou worden, had haar altijd toegelachen en zij had oprecht verdriet gehad over de bezwaren, die den laatsten tijd de familie van den jongen man in den weg had gelegd. Bruno vertelde haar, dat deze

in Dieppe alleen nog opgehouden was door de formaliteiten, die noodig waren voor z'n ontscheping, en dat hij waarschijnlijk den volgenden dag, verliefder dan ooit, zou komen aanzetten. ☼ Die tijding verheugde iedereen, maar in 't bijzonder Clémence, die haar oom in een ware opwelling van dankbaarheid kuste. Bruno hield haar even vast, haar hoofd op zijn schouder. „Komaan, nu zijn we goeie vrienden tot onzen dood toe, hè?" zei hij lachend; „ik geef je dan ook mijn papegaai, om je den tijd, dat je nog op je matroos wachten moet, niet te lang te doen vallen; die zal je van hem spreken." Clémence kuste haar oom weer en bedankte hem duizendmaal, ze stak de handen uit naar den vogel, waarvoor ze niet bang meer was; hij ging op haar arm zitten, terwijl hij riep: „Dag Clémence!" ☼ Iedereen begon te lachen, en 't meisje nam hem verrukt mee, terwijl ze hem kuste. „Je hebt iemand gelukkig gemaakt, Bruno," zei de weduwe, die haar met de oogen volgde. „Ik wou wel, dat zij niet de eenige was," antwoordde de zeeman, weer ernstig, „jou heb ik ook iets te geven, schoonzuster; maar ik ben bang een treurige herinnering in je wakker te roepen." „Iets van mijn zoon Didier!" riep de oude vrouw, met die vlugge helderheid, die moeders eigen is. „Zooals je zegt," hernam Bruno. „Toen hij schipbreuk leed, daarginds, waren wij, ongelukkig genoeg, niet bij elkaar... Als Onze Lieve Heer ons op hetzelfde schip geplaatst had, wie weet? ik ben in het zwemmen de bruinvisschen de baas, misschien had ik hem kunnen helpen, zooals in Tréport." „Het is waar, je hadt hem al eens het leven gered!" riep de weduwe uit, die plotseling aan een ver verleden herinnerd werd, „dat had ik nooit mogen vergeten, zwager." ☼ Zij had den matroos haar hand toegestoken; deze drukte die in de zijne. „Och, dat was niets," zei hij eenvoudig, „een gewone dienst, dien ik hem bewees; maar in Indië was 't onmogelijk: toen ons schip aankwam, was dat van Didier al veertien dagen gestrand. Alles wat ik heb kunnen doen, was te weten komen waar hij begraven was en er een kruis van bamboe zetten." „Heb je dat gedaan?" riep de moeder in tranen; „o, dank je, Bruno, dank je, broer!" „Dat is niet alles," hernam de matroos, die ondanks zichzelf ontroerde, „ik heb gehoord, dat gemeene indische matrozen de kleeren van de drenkelingen verkocht hadden; ik heb net zoolang gezocht, tot ik neef's horloge teruggevonden had; met alles, wat ik van waarde had, heb ik het teruggekocht en nu breng ik het jou, schoonzuster, hier is het." Met deze woorden liet hij de oude vrouw een groot zilveren horloge zien, dat aan een stuk geteerd touw hing. De weduwe greep het, terwijl ze een kreet slaakte, en kuste het herhaaldelijk. Alle vrouwen schreiden; zelfs Martin scheen zeer aangedaan; Bruno kuchte en probeerde te drinken om z'n ontroering de baas te blijven. ☼ Toen de weduwe Mauvaire haar spraak teruggevonden had, drukte ze den goeden matroos in haar armen en dankte hem heel hartelijk. Haar geheele slechte humeur was verdwenen; zij dacht niet meer aan wat haar tot nog toe bezorgd gemaakt had, ze was uiterst

Foto Vereenigde Fotobureaux.

DE KONINKLIJKE NEDERLANDSCHE JACHTVEREENIGING.
ST. HUBERTUS 1923. DE JACHTRUITERS TREKKEN OVER DE HEIDE BIJ AMERSFOORT.

dankbaar voor het kostbare geschenk, dat haar herinnerde aan een zoon, die haar op zoo wreede manier ontrukkt was. Het gesprek met Bruno werd lossen en vriendschappelijker. Al wat hij vertelde liet weldra geen twijfel meer over zijn werkelijke positie: de oom uit Amerika kwam inderdaad even arm terug als hij vertrokken was. Toen hij aan z'n neef zei, dat hij en de zijnen nog eens berouw zouden hebben over hun koelheid, had hij alleen gedacht aan de spijt, die zij vroeg of laat zouden hebben een goeden bloedverwant te hebben miskend; de heele rest was maar een gevolgtrekking van Martin. Hoewel deze ontdekking de verwachtingen van moeder en dochter totaal vernietigde, veranderde ze niets in haar houding. Oom Bruno had beider hart gewonnen en zij bleven nu uit eigen verkiezing even welwillend voor hem als zij eerst uit eigenbelang geweest waren; zij waren om strijd heel vriendelijk en voorkomend jegens hem. Toen de matroos, voor wien men allen voorraad van het bescheiden huishoudentje opgemaakt had, eindelijk van tafel opstond, kwam Martin, die even weggegaan was, plotseling binnen en vroeg aan Bruno, of hij z'n aap wilde verkopen. „Rochambeau?” antwoordde de zeeman, „neen hoor, jongen; ik heb hem grootgebracht, hij gehoorzaamt mij; hij is mijn dienaar en m'n vriend, ik zou hem niet willen geven voor tienmaal z'n waarde. Maar wie wil hem dan kopen?” „De graaf,” zei de jongen; „hij ging juist voorbij, hij zag het dier en vond het zoo aardig, dat hij zei, dat ik zelf den prijs mocht bepalen en het brengen.” „Nu dan zeg je hem maar, dat we hem houden,” antwoordde Bruno, terwijl hij z'n pijp stopte. Martin maakte een wrevelig gebaar. „Dat is pech!” zei hij, „de graaf had juist weer aan z'n belofte gedacht; hij had mij gevraagd hem den aap te bezorgen, dan zou hij alles met mij regelen voor die betrekking van rentmeester.” „Hè, dan was je geholpen!” riep de weduwe spijtig. Bruno liet het zich uitleggen. „Dus,” zei hij na een oogenblik nagedacht te hebben, „je hoopte dat baantje te krijgen, als je den graaf Rochambeau bezorgde?” „Ik was er zeker van,” antwoordde Martin. „Welnu!” riep de zeeman opeens, „ik verkoop het dier niet, maar ik geef het je. Bied het je heer aan en hij zal je voor je beleefdheid moeten beloonen.” Daar braken van alle kanten dankbetuigingen los, waaraan de zeeman op geen andere manier een eind kon maken dan door z'n neef met Rochambeau naar het kasteel te zenden. Martin werd heel goed ontvangen door den graaf, die eenigen tijd met hem praatte, zich vergewiste of hij voor de gevraagde betrekking geschikt was en hem die toestond. Men kan zich de vreugde voorstellen van het gezin, toen hij met deze tijding terugkwam. De weduwe, die voor haar onbillijkheid wilde boeten, bekende toen aan den zeeman, welke verwachtingen zijn terugkomst bij hen opgewekt had. Bruno barstte in lachen uit. „Drommels, daar heb ik jullie 'n mooie poets gebakken! Jullie hoopte op millioenen en ik heb niets anders dan twee onnutte beesten meegebracht...” „U vergist u, oom,” zei Clémence zacht, „u hebt ons drie niet genoeg te waardeeren schatten meegebracht; want nu heeft moeder, dank zij u, een souvenir, m'n broer werk en ik... ik, de hoop!”

Naar het Fransch van EMILE SOUVESTRE.

LAURIER-MYRTEN.

IEDEREEN kent de Myrt, is het niet door aanschouwen, dan toch uit de literatuur. Het is een immer-groene struik of boompje met ovale, toegespitste, kruisstandige blaadjes, witte, welriekende bloempjes en groenachtig-witte bessen. De groene takken, vooral zulke met drietallige witte bessen, onderaan uit den tronk opschietende, jonge loten worden ontwikkeld, nemen bij het Israelitische Loofhuttenfeest een voorname plaats in, terwijl de kleinbladerige vormen voor bruidskransen een gezocht materiaal leveren. De Myrt draagt den wetenschappelijken naam van *Myrtus communis* L. en komt in de landen om de Middellandsche Zee veelvuldig voor, waar zij een belangrijk bestanddeel uitmaakt van het immergroene kreupelgewas (Maquis), dat in verschillende soorten den bodem over groote oppervlakten bedekt. Ten onzent wordt de Myrt

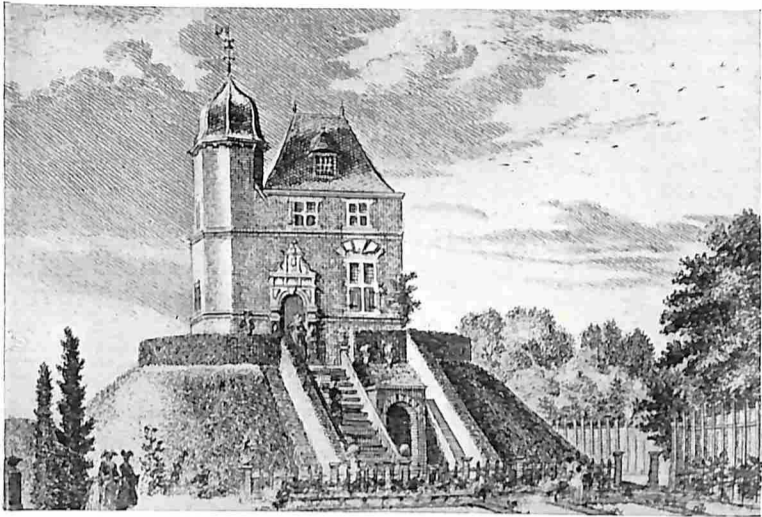
als sierplant voor de oranjerie of koude kas, in potten en kuipen gekweekt; 's zomers worden zulke planten dan buiten gezet en 's winters in koude kas, serre, of oranjerie, overwinterd. In Nieuw-Zuid-Wales komt een aan de Myrt nauw verwant geslacht voor met groote, lauriervormige, afwisselend geplaatste, leerachtige bladeren, waarvan de verschillende soorten door onze oostelijke naburen als „Laurier-Myrten” worden aangeduid. Het zijn de soorten van het geslacht *Tristania*, welke, evenals de gewone Myrt, hier wel in koude kassen of oranjerieën gekweekt worden. Hoewel de *Tristania's* in meerdere opzichten overeenkomst vertoonen met *Myrtus communis*, zijn er toch ook markante verschillen, en vertoonen o.a. de bloemen duidelijk afwijkingen in den bouw. Staan toch bij *Myrtus communis* de talrijke meeldraden los van elkander in een krans, te samen één fijnen bundel vormend, bij *Tristania* zijn de meeldraden in vijf lange afzonderlijke bundeltjes verenigd, zooals duidelijk op de afbeelding hiernaast te zien is. Hierdoor erlangen de bloemen een zeer bijzonder voorkomen, te meer omdat de steeltjes der meeldraden onderaan tot staafjes vereenigd zijn, welke sierlijk zich naar buiten ombuigen. Die meeldradenbundeltjes hebben daar-

Foto C. Steenberg.

BLOEIEND TAKJE VAN EEN GROOTBLOEMJE LAURIER-MYRT.

door het uiterlijk van fijne schuiertjes, die zeer veel tot het bekoorlijke aspect der bloempjes bijdragen. Elk meeldraadbundeltje staat tegenover een bloemblaadje, waardoor dit door de meeldraden voor een deel wordt bedekt. De kleur der bloempjes is bij verschillende soorten van *Tristania* geel, bij andere wit. In de liefhebberijcultuur ontmoet men *Tristania neriifolia* R. Br., *T. laurina* R. Br. en *T. conferta* R.Br. met gele, en *T. macrophylla* Cng. met witte bloemen. Deze laatste wordt hier bloeiend afgebeeld, en men kan zich hieruit een denkbeeld vormen van de bekoorlijke witte bloempjes en de even fijne bloemknopjes, die sterk aan die van *Myrtus communis* herinneren. De *T. macrophylla* kan een struik of boompje vormen van 2 tot 5 M. hoogte, 't welk met hare groote bladeren, in wintertuin of oranjerie een decoratief effect kan maken. De bloei heeft echter plaats in den zomer, dus, hier, als de plant buiten staat. Jammer is, dat de bloei niet altijd elken zomer wederkeert. Behalve hier als sierplanten, zijn *Tristania neriifolia* en *T. conferta* in haar land van herkomst gezocht om haar stevig hout,

HET HUIS OUD-WULVEN IN WELSTAND.

hetwelk van *T. conferta* als „Brush Box” bekend is. ☞ De *Tristania's* worden, als de meeste andere Australische *Myrtaceae* gekweekt in potten of kuipjes, in een mengsel van boschgrond, heideaarde en zand, en verlangen een zonnige standplaats. Des zomers is een regelmatige begieting gewenscht, maar des winters kan minder water gegeven worden, en is het voldoende, als de aarde matig vochtig is. A. J. VAN LAREN.

Het Huis Oud-Wulven.

VOLGENS een dagbladbericht is de voormalige heerlijkheid Oud-Wulven (thans Jeannetteoord), gelegen aan den Weijeschen Dijk, tusschen Vechten en Houten, 28 Januari j.l. onder den hamer gekomen. Wat de toekomst zal zijn van dit bouwwerk, een der oudste wellicht van onze provincie, is vooralsnog onbekend. Mogen we hopen, dat het niet hetzelfde lot ten deel valle, als zooveel andere oude gebouwen in ons land. ☞ Van de vroegste geschiedenis van het huis Oud-Wulven is niet veel bekend. Ongetwijfeld bestaat er verband tusschen dit en het huis Wulven, ten Westen van Houten, dat reeds in 1200 genoemd wordt. De naam doet vermoeden, dat Oud-Wulven van nog ouder oorsprong is. Wat het woord Wulven betreft, de bekende historicus Heda meende dit te kunnen afleiden van „Wolven”. Waarschijnlijker is echter de afleiding van *golven*, immers g en w werden vroeger dikwijls verwisseld en het geslacht van Wulven en hunne afstammelingen, als de Sterkenburgen, Horsten, Hardenbroeken, Hindersteinen, Heemsteden en vele anderen hebben altijd golven, zij het dan met verandering van kleuren, in hunne wapens gevoerd. ☞ Vermoedelijk is Oud-Wulven vroeger een Ridderhofstad geweest; geheel zeker is dit niet. Later vindt men haar vermeld als de Ambachtsheerlijkheid van Oud-Wulven en Wayen. Hoewel deze heerlijkheden oorspronkelijk niet bijeen hebben behoord, worden toch reeds in het jaar 1545 de beide namen gezamenlijk genoemd en zijn Oud-Wulven en Wayen onder één Ambachtsheer en Schout vereenigd geweest. In een „Beschrijving van de provincie Utrecht” (schrijver onbekend, uitgegeven te Utrecht bij Paulus Quint, 1799) wordt vermeld, dat de Ambachtsheerlijkheid van Oud-Wulven en Wayen „Noord- en Oostwaard „begrepen ligt in de Ambachtsheerlijkheid van Bunnik en „Vechten, waarvan zij door den Weijeschen dijk wordt afgescheiden. Deze dijk heeft waarschijnlijk zijnen naam van „het eene deel dezer Heerlijkheid, dat nu Wayen genoemd „wordt, doch eertijds Weijde geschreven werd. De Heerlijkheid is drie honderd en twintig morgen groot en aan „de Provincie van Utrecht leenroerig”. ☞ In bovengenoemd jaar 1545 kreeg Oud-Wulven van den Stadhouder en Raden van Keizer Karel V het recht, om inplaats van buurrecht, voortaan schepenrecht uit te oefenen. Een Schout, tezamen met vijf Schepenen, welke jaarlijks door den Ambachtsheer gekozen werden, oefenden er de rechtspraak uit. ☞ Omstreeks het einde van de zestiende eeuw werd Oud-Wulven eigendom van het geslacht van Wassenaar. Zoo vinden we als bezitter genoemd een Heer Andries van Wassenaar. In het jaar 1624 is het nog in het bezit van de zoons van genoemden Heer Andries. Nadat het achtereenvolgens aan meerdere geslachten toebehoord had, werd in 1766 Wernerus Curtius, Heer van Nieuwaal er mede beleend en

in 1790 Mr. Jan Louis Testas. De laatste eigenaresse was de Vereeniging „Hulp voor Onbehuisden” te Amsterdam. ☞ Op het oogenblik bevindt het oude gebouwtje zich in zeer vervallen toestand. Het staat op een dicht begroeid heuveltje en heeft een kelderverdieping, welke geheel in den heuvel ligt. Het aardige poortje onder het bordes met twee wapen-dragende leeuwen, dat toegang geeft tot deze kelderverdieping, is wel op het oude prentje hiernaast, echter niet meer op de afbeelding hieronder te zien. Boven op het bordes bevindt zich de eigenlijke ingang van het gebouw. Het is een fraaie oude poort in goed onderhouden toestand, welke het jaartal 1635 draagt en de spreuk „Soli Deo Gloria”. Daarboven bevindt zich een wapen, waarop o.a. een leeuw voorkomt. ☞ Wat het inwendige van het voormalige huis Oud-Wulven betreft, de verwaarloozing en vervuiling ervan tart iedere beschrijving. De trap in het torentje is geheel verdwenen, evenals de zoldering van het vertrek. Klaarblijkelijk heeft het gebouw zoowel voor hooibergplaats als duiventil gediend. Van het eens zoo fraaie koepeltje, dat het torentje gedekt moet hebben en nog in 1799 aanwezig was, is geen spoor meer over. ☞ Doch zelfs in zijn vervallen en geschonden toestand maakt het huis een buitengewoon vriendelijken indruk, waartoe de keurig onderhouden tuin van het huis „Jeannetteoord”, waarin de ruïne ligt, niet weinig bijdraagt. Bij de omwonende boerenbevolking gaat het gebouw door voor een voormalige „Kapel van den Bisschop van Utrecht” en een nadere beschouwing van het interieur toont den bezoeker, dat het niet geheel onwaarschijnlijk is, dat het gebouwtje te eeniger tijd als kapel heeft dienst gedaan. ☞ Ik heb overigens niet kunnen ontdekken, wat in deze overleveringen waar is, noch van welke geslachten de wapens boven de poort en die op de schilden van de beide leeuwtjes op het bordes, afkomstig zijn. Van

Foto Julien.

HET HUIS OUD WULVEN IN ZIJN TEGENWOORDIGEN TOESTAND.

de beide leeuwjes is slechts één op de afbeelding zichtbaar door den dichten plantengroei, waarmee de ruïne, als weleer het slot van Doornroosje, omringd is. ☞ Volgens de overlevering zou er een onderaardsche gang bestaan, die van het gebouwtje in Noord-Westelijke richting loopt en men wijst den bezoeker in de kelderverdieping op de plaats, waar deze gang uitkwam, welke nu echter dicht gemetseld is. Van wanneer deze gang dateert, heb ik niet kunnen achterhalen, noch waarmee deze verbonden is geweest. ☞ Het is in alle geval te hopen, dat de nieuwe eigenaar het oude gebouwtje zal laten restaureeren, zoodat het ten minste een bestemming krijgen kan, zijn verleden waardig.

FREDERIK VAN HUNSOW.

FLORIDA.

HET Noord-Amerikaansche Continent heeft, met uitzondering van de aan de kusten van den Stillen Oceaan liggende Staten, in den winter een ongunstig klimaat. Hevige koude en sneeuwstormen bewegen diegenen, die over het noodige geld beschikken, alsdan om naar het heerlijke Florida, de Amerikaansche Riviera, te trekken, welke staat binnen 48 uur met Pullman-treinen van New-York en Chicago uit bereikbaar is; voor Amerikaansche begrippen een korte spoorreis. Het klimaat van Florida is in den winter zoo zacht, dat men in December en Januari in zomerkleding buiten kan zitten. ☞ De afbeelding op bladzijde 83 beneden geeft een kijkje van een danspartij op een binnenplaats van één der pompeuze hotels. Welk een luxe door het uitgaande publiek in de Vereenigde Staten verlangd wordt, blijkt het beste uit de afbeelding daarboven van de binnenplaats van het Hotel Ponce de Leon in St. Augustin. Dit hotel is geheel in Spaansch-Moorschen stijl opgetrokken, in de voor het nabije Oosten zoo karakteristieke lichte kleuren. St. Augustin is de oudste stad in de Vereenigde Staten, in 1565 gesticht door Pedro Menendez de Aviles. Hier vindt men de fraaiste overblijfselen der Spaansche architectuur, want St. Augustin bezit meer Spaansche gebouwen dan de Zuid-Amerikaansche steden. Het Hotel Ponce de Leon is genoemd naar den Spaanschen ontdekker die in 1513 aan de kust van Florida landde. Het Hotel Alcazar is gebouwd in een stijl, welke herinnert aan het beroemde Spaansche Alhambra, met een mooie binnenplaats, (zie de afb. hierboven) welks springende fontein en in de begroeide muren zingende vogels herinneringen aan het verwoeste Andalusia opwekken. ☞ Miami is de zuidelijkste stad in Florida en heeft thans reeds een bevolking van 47000 zielen. Een sub-tropische vegetatie — hoofdzakelijk vertegenwoordigd door prachtige palmen —, heerlijke zonneschijn, een frissche zeewind, doen de stad veel gelijkenis vertoonen met Caïro, welke Egyptische stad trouwens noordelijker ligt dan Miami. Volgens den meteorologischen dienst in Amerika zouden er per jaar in Miami slechts vijf dagen zonder zonneschijn zijn, de gemiddelde jaarlijksche temperatuur bedraagt 75°. Geen wonder dan ook, dat er paleis-hotels moesten gebouwd worden om de talloze gasten te herbergen! ☞ Miami is bekend om zijn diep-zee visch, welke daar in groote hoeveelheden wordt gevangen. Meer dan zes honderd verschillende vischsoorten komen daar voor, waaronder verschillende zeer groote en gevaarlijke visschen, tot 3 Meter lengte. Een der bekendste soorten is de barracuda, de „tigger

der zeeën,” een der meest wreede soorten, welke soms een gewicht van 25 K.G. bereikt. Er komen echter ook monsters voor met een gewicht van bijna 250 kilo! ☞ Palm Beach ligt voor met een gewicht van bijna 250 kilo! ☞ Palm Beach ligt iets noordelijker dan Miami en wordt eveneens 's winters veel bezocht. Het is een der meest bekende verzamelplaatsen der uitgaande wereld. Het Hotel „Royal Poinciana” is het grootste badplaats-hotel in de wereld en biedt ruimte voor 1700 gasten. ☞ Ten Zuiden van Florida strekt zich een rij eilanden uit, waarvan het laatste, Key West, het Amerikaansche Gibraltar is. Key West ligt op zeer korten afstand van het door de natuur rijkgezegende eiland Cuba, en beheerscht bovendien den doorgang tusschen de zuidpunt van Florida en Cuba. Om strategische redenen en teneinde een doorgaand verkeer met Cuba per trein mogelijk te maken, heeft men den spoorweg over de eilanden verlengd en aldus als het ware een viaduct over de zee gebouwd, van welk hoogst interessant bouwwerk onze afbeelding op blz. 83 een klein gedeelte laat zien. De reis per spoor over deze „oversea extension” behoort tot de meest interessante ritten ter wereld. Soms is men in den trein buiten het gezicht van land, dan weer ziet men slechts flauw het heldere groen van den sub-tropischen plantengroei

der lager-liggende eilanden afsteken tegen het diep-blauwe azuur van den hemel. Rondom klotsen de golven van den Oceaan; aan de ééne zijde de Atlantische Oceaan, aan de andere zijde de Golf van Mexico. Hier nemen de wateren kleuren aan, even schitterend en liefelijk als de tinten van den regenboog. ☞ De trein rijdt over den oceaan op groote viaducten van gewapend beton en over hoog-liggende stalen bruggen, rustende op zware pyramiden van beton, welke uit de diepten der wateren als kleine Gibaltars oprijzen. Op enkele plaatsen is het water 10 Meter diep, dan weer passeert men een koraal-eiland, badende in het zonlicht en overschaduwde door cocospalmen. Steeds verder gaat het in Zuid-Westelijke richting naar Key-West. ☞ De bodem der zee is hier een sprookjesland van kleuren; op een windstillen dag kan men ver in de diepte schouwen. Er zijn prachtige, fantastisch-gevormde koraalaanzettingen, wit of somtijds rose gekleurd door de opgaande zon. Duizende vreemde, exotische planten groeien hier in de diepte; de kleuren van

FLORIDA.
BINNENPLAATS VAN HOTEL ALCAZAR, ST. AUGUSTIN.

deze onderzeesche wereld veranderen met de beweging van het water. Soms zal een eenzame pelikaan den trein enkele oogenblikken volgen, om dan plotseling omlaag te schieten en onder te dompelen naar een geen kwaad vermoedende visch. Aan beide zijden ligt de oceaan, met zijn geheimzinnig leven onder de oppervlakte; afgewisseld door den weelderigen plantengroei en de wonderlijke vogelwereld der talrijke eilanden. Na een reis van ongeveer vier uren bereikt de trein Key West, van welke plaats wij straks nog het een en ander zullen vertellen. ☞ De Key West Spoorweg is een der wonderen der moderne techniek; de bouwkosten bedroegen meer dan 50 miljoen gulden. Met lange treinen worden de Cubaansche vruchten en groenten, bestemd voor de groote steden in het Noordoosten, over het viaduct vervoerd. Zonder overlading kunnen goederen thans van Santiago naar New-York gezonden worden; groote ferry-booten (veerponten) vervoeren geheele treinen van Key-West naar Havana en vandaar per spoor naar Santiago; dit is een afstand van bijna 4000 K.M.! Het klimaat van Key-West is verrukkelijk. Nooit heeft het er gevoren; de gemiddelde jaarlijksche temperatuur bedraagt 76°. De prachtige haven kan alle oorlogsvloten der wereld bevatten; de lengte bedraagt 40 K.M. ☞ Een kunstzinnig

AAN DE KUST VAN FLORIDA
MET DE SPOORBRUG OVER
ZEE NAAR KEY WEST.

aangelegde geest zal hier ervaren, dat moeder Natuur de grootste schilderes der wereld is. Vreemde wonderlijk gekleurde visschen zwemmen om de fantastisch gevormde klippen, prachtige zee-vogels ziet men in groote verscheidenheid. Het is een ideaal oord voor hen, die van een mooie natuur en een heerlijk klimaat wenschen te genieten.

F. S. BOSMAN.

Als de vrijheid wenkt

7) door H. E. KUYLMAN.

VREEMDE pelgrims kwamen en gingen, beroerden even de goudversierde twijgen en verdwenen naar het Zuiden om dadelijk daarop door andere gevolgd te worden. Er was iets in de lucht, dat als een epidemie een ieder besmette, zoodat zelfs de kijvende musschen zich verzamelden en gingen meedoen in de algemeene trekwoede. Van deze was het slechts een nadoen, een imitatie van den grooten trek, die zich nu van alle, waarin deze door geboorte was vastgelegd, meester maakte. Ook Bontje voelde de werking van dat wondermysterie in zich groeien. Onrustig liep hij 's nachts langs de omheining van den vijver en meer dan eens gebeurde het dat hij de vleugels uitsloeg en zich vrij maakte uit de begrensde ruimte. 's Morgens vond zijn meester hem dan buiten de kooi, maar daar hij op zijn eersten roep dadelijk verscheen en hij het kortwieken van de mooi gekleurde vleugels jammer vond, vergaf hij het zijn uitstapje en dacht er niet verder over na. Steeds wijder strekte Bontje zijn zwemen vliegtochten uit, totdat hij op een keer, geleid door de dringende stem in zijn binnenste, neerstreek aan den oever der zee, die hij tot nu toe altijd met een zekere vrees voor die onbegrensde ruimte, had vermeden. Nu hij daar stond voor dat groote water en de golven hoorde zingen het lied van vrijheid en leven, voelde hij, dat met het groeien van de trekkoorts in hem, tegelijkertijd de vrees voor de wijde ruimte stierf, en vuriger dan ooit verlangde hij mede te trekken met de vogelwolken, die aan den verren horizont voorbijtrokken. Toch

BINNENHOF VAN HET HOTEL
PONCE DE LEON, ST. AUGUSTIN.

FLORIDA. DANSGENOEGENS IN DE ZEEBADPLAATS PALM BEACH.

hielden de banden die hem bonden aan de omgeving, waarin hij opgegroeid was, hem nog tegen om onmiddellijk de vleugels uit te slaan en mee te reizen met de aan zijn oog voorbijtrekkende schare. Herhaaldelijk ging hij daarna echter naar den zeeoever en wanneer de kreet van een soortgenoot hem lokte, vloog hij op, zwerfde mede totdat zijn gestalte als een stip nog slechts te zien was, doch keerde altijd terug naar zijn hok, waar hij dan meer dan ooit het brandend verlangen om weg te trekken in zich voelde groeien. Op zekeren dag zag de eigenaar Bontje aan den oever der zee en hij begreep oogenblikkelijk, wat den eend hierheen voerde. Hij wist nu, dat deze vreemdeling nooit vrijwillig in de omgeving, waarin hij was grootgebracht, zou blijven, maar dat de roep van vele voor- en tegenslagen ook hem zou bereiken en hij ten laatste daaraan gehoor gevende, zou gaan, waar de vrijheid hem riep. De begeerte echter om Bontje te houden was te sterk om deze aan zijn plannen uitvoer te doen geven en toen de eend des middags op de voederplaats verscheen en in zijn groot vertrouwen een stukje brood uit de hand van zijn meester wilde nemen, werd hij gegrepen en voelde hij, hoe de slagpennen hem gebonden werden. Of het vrees was voor den mensch, die hem een handeling liet ondergaan, die hem onaangenaam was; of het door hem begrepen werd, dat hem hierdoor den weg naar de vrijheid werd afgesneden, wie zal het zeggen, doch toen de meester hem losliet, vluchtte Bontje met snellen voet naar de gracht, zwom zoo snel als hij kon naar het einde daarvan, waar een betrekkelijk smalle strook gras de gracht van de zee scheidde en vóór de man begreep, wat er gebeuren zou, was de eend het weiland overgestoken, wierp zich in zee en zwom steeds voort, zwom, zooals nog nooit door hem gezwommen was, altijd door met forsche roeislagen naar den verren horizon waar in het rose licht van de reeds lengende stralen de vogelhorde van Noord naar Zuid trokken. Telkens en telkens weer beproefde Bontje de vleugels uit te slaan,

